

U s n e s e n í

Krajský soud v Brně projednal ve veřejném zasedání konaném dne 12. října 2017 odvolání obžalovaného **T.S.**, nar. XXXXX, proti rozsudku Okresního soudu v Hodoníně ze dne 4.7.2017, č.j. 3 T 100/2016-227, a rozhodl **t a k t o :**

Podle § 256 trestního řádu se odvolání obžalovaného **z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem byl obžalovaný T.S. uznán vinným přečinem týrání zvířat podle § 302 odst. 1 písm. a), odst. 3 trestního zákoníku, kterého se podle skutkových zjištění soudu I. stupně dopustil tím, že od přesně nezjištěné doby v první polovině října 2015 do 27.11.2015 v XXXXX, okres XXXXX, v prostorách haly areálu XXXXX, úmyslně nezajistil přísun krmiva a vody většímu množství chovaných potkanů a křečků umístěných v 736 zabezpečených chovných klecích, což v důsledku nedostatku potravy vedlo k vzájemnému požírání a k postupnému úhynu nejméně sedmi stovek potkanů a křečků, dále zde choval v teráriu při nevhodně nízkých teplotách šest exemplářů hroznýše královského, což v důsledku chladu vedlo k jejich úhynu, ačkoli byl jako jednatel společnosti XXXXX, osobou odpovědnou za chov a řádnou péči o výše uvedená zvířata, kdy se obviněný tímto svým jednáním dopustil týrání zvířat ve smyslu ustanovení § 4 odst. 1 písm. c) bod 1., písm. k) zákona č. 246/1992 Sb. na ochranu zvířat proti týrání, neboť z jiných než zdravotních důvodů omezoval výživu zvířete včetně jeho napájení, a rovněž choval zvířata v nevhodných podmínkách, přičemž úhyn zvířat z důvodu omezování výživy a napájení, vedoucí ke kanibalismu mezi týranými zvířaty, je třeba považovat za trýznivý.

Za tento přečin byl obžalovanému podle § 302 odst. 3 trestního zákoníku uložen trest odnětí svobody v trvání 1 roku, jehož výkon byl obžalovanému podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 2 let. Podle § 73 odst. 1 trestního zákoníku byl obžalovanému dále uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu podnikání v oblasti chovu zvířat na dobu 3 let.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolání obžalovaný, které směřovalo proti všem výrokům napadeného rozsudku. Obžalovaný považuje napadený rozsudek za nesprávný, dle něj je rozsudek zatížen podstatnými vadami řízení, a to podle § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu, přičemž jsou dány nejasnosti a neúplnosti skutkových zjištění podle § 258 odst. 1 písm. b) trestního řádu. Soud nezjistil v důsledku vadného postupu všechny rozhodné skutečnosti a nevypořádal se v důsledku toho se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí soudu. Obžalovaný poukázal na ustanovení § 166 odst. 1 trestního řádu, které dle jeho názoru bylo porušeno, když v protokolu o výslechu obviněného na č.l. 120 vzadu byl obviněný vyrozuměn pouze o možnosti prostudovat spis, upozornění na možnost učinit návrhy na doplnění vyšetřování zde absentuje, absentuje i v celém přípravném řízení. Navíc policejní orgán ještě dne 23.5.2016, tedy den před podáním obžaloby, prováděl úkony trestního řízení, bez toho, aby měl k dispozici trestní spis – kopie listin o úkonech byly předloženy na hlavním líčení dne 8.11.2016, a to konkrétně usnesení policejního orgánu dle § 80 odst. 1 z 23.5.2016 a protokol o vydání věci z 23.5.2016. Dle § 2 odst. 13 tr. řádu ten, proti němuž se trestní řízení vede, musí být v každém období řízení vhodným způsobem a srozumitelně poučen o právech umožňujících mu plné uplatnění obhajoby a o tom, že si též může zvolit obhájce. Všechny orgány činné v trestním řízení jsou povinny umožnit mu uplatnění jeho práv. Ze zásady presumpce nevinny vyplývá i požadavek na orgány činné v trestním řízení, aby bez ohledu na své subjektivní přesvědčení o vině obviněného či obžalovaného vystupovaly vůči němu nestranně a nezáujatě. Proto mají povinnost poučit obviněného v každém období řízení o jeho právech a poskytnout mu plnou možnost jejich uplatnění (§ 33 odst. 5 tr. řádu). Skutečnost, že nebylo dodrženo ust. § 166 tr. řádu o vyrozumění o možnosti učinit návrhy na doplnění vyšetřování, tedy skutečnost, že vyšetřování nebylo skončené, jedná se o porušení práva na obhajobu a je to důvodem na vrácení věci státnímu zástupci k došetření. Obžalovaný poukázal v této souvislosti na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze sp. zn. 11 To 38/94. Tento závěr lze stáhnout na samotného obviněného, který není zastoupen obhájcem.

Dále dle obžalovaného v hlavním líčení dne 8.11.2016 obhajoba navrhovala zajištění a provedení důkazu čtením listiny, a to dokladu o likvidaci kadáverů, týkající se jejich likvidace z ohledání místa činu z 27. 11. 2015. Ty by měly být k dispozici u Státní veterinární správy nebo ZOO Hodonín. A to z toho důvodu, že jsou nesrovnalosti ve výpovědi sv. M., která jednou vypověděla, že kadávery byly zlikvidovány, podruhé uvedla, že jenom část a že jeden had byl zaslán na pitvu. Tento návrh na doplnění dokazování nebyl soudem vyslyšen a v rozsudku č.j. 3 T 100/2016-176 ze dne 8.11.2016, nebylo zamítnutí návrhu na doplnění dokazování nijak odůvodněno. Soud I. stupně se v napadeném rozsudku nezabýval odůvodněním nevyhovění návrhu na provedení důkazu a nerespektoval názor odvolacího soudu, který soudu I. stupně uložil, aby pokud nevyhoví návrhům obžalovaného na doplnění dokazování, zdůvodnil, proč těmto návrhům na doplnění dokazování nevyhověl. Soud I. stupně tak nerespektoval názor odvolacího soudu. Jestliže kterákoli ze stran využije práva navrhnout doplnění dokazování, soud je povinen rozhodnout (§ 216 odst. 1 tr. řádu) o tom, že dokazování bude doplněno, a za tím účelem případně odročí hlavní líčení (§ 219 odst. 1 tr. řádu) či umožní státnímu zástupci, obžalovanému nebo obhájci na jejich žádost provedení důkazu (§ 215 odst. 2 tr. řádu), anebo že návrhy na doplnění dokazování zamítne a toto zamítavé stanovisko se pak musí projevit v odůvodnění rozhodnutí ve věci samé (§ 125 odst. 1, § 134 odst. 2 tr. řádu). Povinností soudu navíc je, aby v případě odmítnutí důkazu

nabízeného stranami v odůvodnění svého rozhodnutí učiněného ve věci samé logicky a přesvědčivě uvedl, proč nevyhověl stranám v provedení jimi vyhledaného, předloženého nebo navrženého důkazu nebo proč neakceptoval návrhy stran na doplnění dokazování provedeného u hlavního líčení (viz např. ÚS 57/1997-n., ÚS 42/1999-n. a ÚS 32/2011-n.). Důkazní návrhy stran tedy soud nesmí bezdůvodně opomenout.

K protokolu o ohledání místa činu ze dne 27.11.2015, obžalovaný uvedl, že ohledání místa činu provedli policisté Ž. a H., přítomen byl J.P., nikdo jiný nebyl přítomen. Nesprávně je v něm konstatováno celkem 766 chovných beden (klecí), přičemž jsou uvedeny počty beden $52+30+30+14+460+150 = 736$, což je jiný počet, než uváděných 766, jaký je tedy správný počet a kolik beden bylo skutečně v hale je otázkou, na kterou nedává tento protokol odpověď. Ohledáním bylo zjištěno 7 hadů, z toho 2 visící, 5 v podestýlce, 2 agamy. O jaký druh hadů se jedná, zde není uvedeno. Dále je v protokolu uvedeno, že v bednách je zpravidla 1-3 ks laboratorních potkanů. Není uvedeno, v kolika bednách byly 2 či 3 potkani, takže dle logiky, když je uvedeno v bednách, tak maximálně ve dvou těchto bednách byli 2 potkani. V tomto protokolu jsou v rozporu ust. § 113 tr. řádu uváděny domněnky, že pobíhající potkani jsou z chovu: „*kterým se zřejmě podařilo z uzavřených beden dostat.*“ Nebylo nijak prokázáno, že se vůbec jedná o potkany, a natož z tohoto chovu. V části ohledání – detailní ohledání plastové krabice: o přítomnosti či nepřítomnosti vody a krmení není žádná zmínka. V průběhu ohledání nebyly odebrány policejním orgánem žádná živá zvířata či kadávery, pouze jsou zde uvedeny věcné stopy V1 a V2, přičemž V1 je plastová láhev s tekutinou! Takže, tekutin měla chovaná zvířata dost. Protokol nepodepsal policista H. a ani přítomná osoba J.P., což je v rozporu s ust. § 56 tr. řádu o podepisování jiného protokolu, které podepíše ten, kdo úkon vykonal, a osoba, které se úkon týká. Jedná se v tomto ohledu o neúčinný důkaz, taktéž je absolutně neúčinný i z pohledu absence písemného souhlasu oprávněné osoby za společnost XXXXX s provedením ohledání v těchto jiných prostorách. V protokolu není uvedeno, že by policejní orgán zpracoval plánec či náčrtek místa ohledání a rozsudek první se přitom na ně odvolává. Nalézací soud v rozsudku druhém toto ohledání místa činu posoudil tak, že k provedení takového ohledání, jelikož se jedná o ohledání, resp. fakticky o prohlídku jiných prostor, nezbytné dodržet trestním řádem stanovené podmínky ve smyslu § 83a tr. řádu. Soud považuje tyto listinné důkazy za *procesně nepoužitelné*, neboť nebyly dodrženy zákonné podmínky ve smyslu § 83a tr. řádu pro provedení příkazu soudce, ani po písemném prohlídce jiných prostor, kdy tato nebyla provedena na základě souhlasu učiněném explicitně uživatelem dotčených prostor vůči policejnímu orgánu. Absolutní neúčinnost se pak vztahuje taktéž na důkazy navazující, které na základě úkonů provedených dne 27. 11. 2015 byly získány, ať už se jedná o zajištěné stopy (plastová láhev s obsahem tekutiny, krmivo - granule), či fotodokumentaci pořízenou při ohledání (č.l. 8-13).

K Protokolu o ohledání věci ze dne 3.12.2015, obžalovaný uvedl, že protokol má být sepsán přímo při úkonu nebo bezprostředně po něm. Tento byl sepsán dne 15.1.2016, což je velmi nestandardní a po 6 týdnech jeho obsah neodpovídá pozorováním zjištěným skutečnostem. Toto ohledání provedli policisté O. a Ž. a přítomna byla J. M. z veterinární správy. Ohledáním byli zjištěni a zajištěni 2 mrtví hadi v teráriu – o jaký druh se jednalo, zde není uvedeno, 2 mrtví potkani z podlahy, 3 ks křečků, odkud, z kterého místa není v protokolu uvedeno. V tomto protokolu - v rozporu s protokolem z 27.11.2015 - je konstatováno, že

provedenou prohlídkou všech stojanů a beden, bylo zjištěno, že v těchto se nachází těla potkanů ve značném stadiu rozkladu, kdy není možné určit přesný počet potkanů. Dále použita slova: „V mnoha klecích“ z čehož je zřejmé, že není jisté, kolik to tedy bylo klecí, zda 2, 10 nebo 100. Na to protokol nedává odpověď. Dále je v protokolu uvedeno, že v několika bednách se nacházela těla křečků, opět otázka zní, kolik beden to bylo. Pokud je uvedeno pouze v několika, tak se jedná maximálně o 2 bedny a tedy o 2 křečky, vyšší počet beden s křečky žaloba neprokázala. Otázkou však je, jak bylo se zajištěnými kadávery dále naloženo, v protokolu to totiž není vůbec uvedeno. Nálezací soud na tento důkaz pohlížel jako na procesně použitelný, neboť v jeho případě na rozdíl od ohledání místa činu uskutečněného dne 27. 11. 2015 byl udělen předchozí výslovný písemný souhlas ve smyslu § 83a odst. 3 trestního řádu. V protokolu o ohledání věci z 3.12.2015 není uvedeno, které věci se má ohledání týkat, není věc nijak specifikována, ani že by se snad jednalo o opakované či doplňující ohledání místa činu. Možný úhyn živočichů byl již zjištěn dne 27.11.2015, taktéž bylo provedeno i nafocení uhynulých těl. Je zcela zřejmé, že policejní orgán si šel do tohoto jiného prostoru pro kadávery, pro nic jiného. Policejní orgán činný v trestním řízení provedl úkon označený jako ohledání místa věci podle § 113 tr. řádu dne 3.12.2015, který však je obsahově i formálně totožný s prohlídkou jiných prostor ve smyslu § 83a tr. řádu, avšak bez příkazu soudu nebo písemného souhlasu uživatele (vlastníka) a bez dalších náležitostí (neuvedení odůvodnění neodkladnosti úkonu, nepoučení uživatele o právu být přítomen, nepřibrání nezúčastněné osoby). Tímto policejní orgán obešel ust. § 83a tr. řádu, neboť neprováděl smyslové vnímání, ale zajišťoval věci důležité pro trestní řízení. Tím je zapříčiněna absolutní nepoužitelnost důkazů opatřených tímto ohledáním a důkazů opatřených v souvislosti s tímto ohledáním. Místo ohledání bylo narušeno jinými osobami mezi prvním a druhým ohledáním, což bylo v průběhu hlavního líčení jednoznačně prokázáno. O tom, že se jednalo skutečně o prohlídku jiných prostor ve smyslu § 83a tr. řádu, svědčí i výpověď svědka O., který uvedl, že cílem druhého ohledání bylo prakticky zdokladování nebo zjištění především úmrtí potkanů a zdokladování, jakým způsobem tito potkani mohli zahynout a druhá věc, pořízení i dokumentace a zdokumentování těchto případů, což bylo učiněno. Pokud by to situace umožňovala, tak i zajištění některých vzorků pro případné provedení pitvy. Dle obžalovaného nelze použít výsledek zachycený v protokolu o ohledání věci ze dne 3.12.2015 i z toho důvodu, neboť policejní orgán toto ohledání provedl až na základě nezákonně získaných informací pocházejících z ohledání místa činu ze dne 27.11.2015, jakožto absolutně neúčinného důkazu. K oběma protokolům o ohledání obžalovaný uvedl, že obžaloba neprokázala, že by docházelo ke kanibalismu potkanů nebo křečků. Roztroušení kadáverů bylo způsobeno lesními predátory jako např. liškami a jezevci, a taktéž kočkami. V hale se pohybovali různí lidé v době mezi oběma ohledáními. Obžaloba neprokázala, že v době prvního ohledání, došlo k úhynu křečků. O křečcích není žádná zmínka v protokolu o ohledání z 27.11.2015. V popisu fotografií č.l. 20 není žádný křeček. Je tedy očividné že v době ohledání dne 27.11.2015 se v hale nenacházeli, křečci byli na místo ohledání umístěni později, a to před ohledáním dne 3.12.2015. V pronajatých prostorech byl zaznamenán pohyb jiných osob, které na místo něco vnášely a vynášely a ty také toto roztroušení způsobily. O tom svědčí i zjištěná traumata u dvou zajištěných potkanů a výpověď svědkyně J.M. Protokol o ohledání dle § 113 odst. 2 tr. řádu musí poskytovat úplný a věrný obraz předmětu ohledání, což v obou protokolech nebylo dodrženo, nesouhlasí počty, jsou zde uváděny domněnky policejního orgánu. V protokolu o ohledání místa činu z 27.11.2015 jako důvod je zde uvedeno: S.: zanedbání péče o zvíře v XXXXX. V protokolu o ohledání věci z 3.12.2015 jako

důvod je zde uvedeno S.: zanedbání péče o zvíře v XXXXX – zjištění možného úhynu živočichů, ohledání a nafocení uhynulých těl živočichů. V této souvislosti je třeba se zabývat i souhlasem s ohledáním místa činu na č.l. 18, (příčemž policejní orgán prováděl ohledání věci), který měl údajně před provedením ohledání udělit J.P. Obhajoba namítá, že souhlas nebyl dán oprávněnou osobou a nebyl dán předem. Nejedná se o listinu pravou a ani pravdivou. Z tohoto souhlasu nelze zjistit, kdy byl souhlas doručen policejnímu orgánu a jakou formou a zda tento souhlas skutečně dal J.P. a zda jej dal jako jednatel společnosti XXXXX. Ve spise založený souhlas není originálním souhlasem (založena pochybná kopie), tedy v listinné formě, nebo zda se jedná o konverzi digitální formy do listinné. Otázkou je, jak se tedy tento dokument vyskytl v trestním spise. Policie České republiky jako veřejnoprávní původce uvedený v § 3 odst. 1 písm. c) zákona č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, vykonává prioritně spisovou službu elektronicky v souladu s § 63 odst. 3 zákona č. 499/2004 Sb., a to v elektronickém systému spisové služby (e-SSL). Dle názoru obžalovaného policejní orgán porušil právní normy v uvedeném zákonu č. 499/2004 Sb., takže nelze uvedený souhlas s provedením ohledání připustit jako důkaz o tomto souhlasu a ve spojení s protokolem o ohledání věci ze dne 3.12.2015 nelze připustit i tento samotný protokol jako důkaz. Příčemž policejní orgán tento postup zná a také jej aplikuje. Správný postup dle obžalovaného je na písemnosti na č.l. 7 tr. spisu. Není zřejmé odkud, jakým způsobem byl tento souhlas doručen a od koho jej policejní orgán získal. Obžalobou na hlavním líčení dne 3.5.2017 předložené zaslání uděleného souhlasu č. 1. 208, e-mail č. 1. 209 a souhlas s provedením ohledání místa činu č. 1. 210 na výše uvedeném závěru nic nemění. V těchto listinných důkazech je zde nesoulad v tom, že je to odesláno 2.12.2015 v 7.35 hod. z adresy XXXXX a za tím, jak je založen souhlas s provedením ohledání místa činu, tak je uvedeno, že byl souhlas udělen dne 2.12.2015 v 7.30 hod., tedy ještě předtím, než p. Ž. to odeslal. Nejedná se o pravý podpis p. J.P. a ani není prokázáno, že z této adresy komunikoval J.P., právě ten J.P., který byl v té době jednatelem společnosti XXXXX. Jedná se o stejný souhlas s ohledáním místa činu jako na č.l. 18 s tím rozdílem, že je zde dopsáno rukou: Vloženo do jednacího protokolu 2.12.2015 12.33 hod zaevidováno pod č.j. KRPB-281104-11/TČ-2015-060681 a podpis por. O. Z jakého důvodu je zde tento zápis rukou por. O., když toto zaevidování měl provést por. Ž. Jedná se o zjevnou snahu policejního orgánu napravovat nedostatky, a to způsobem odporujícím právnímu řádu, tak, aby byly důkazy dodatečně použitelné. Obžalobou na hlavním líčení dne 4.7.2017 byl předložen úřední záznam ze dne 11.5.2017, který vypracoval nrap. Ž. Tento úřední záznam je zpracován dodatečně až po hlavním líčení dne 3.5.2017 po námitkách obhajoby (č.l. 221-222). Tento úřední záznam na věci nic nemění to, že se jedná jen o snahu zpětně legalizovat tento souhlas. Obžalovaný poukázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 11 Tdo 161/2014, dále na rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. III. US 2424/12. Dle obžalovaného dle fotodokumentace na č.l. 19 a násl. z 8.2.2016 není vůbec zřejmé, ke kterému protokolu o ohledání přináleží, jedná se o fotodokumentaci ze dne 8.2.2016 a toho dne žádný úkon policejním orgánem nebyl proveden. Tato fotodokumentace vůbec nemá souvislost s kterýmkoliv úkonem v tomto trestním řízení. Předávací protokol č.l. 16 z 27.11.2015 má rovněž nedostatky, i v tomto případě není zřejmé, jak se tato listina v kopii vyskytla v trestním spise, není zřejmé, kdo je jejím skutečným původcem. Opětovně zde došlo k nerespektování zákona o archivnictví a spisové službě. Obhajoba namítá pravost a správnost tohoto protokolu. Nelze tuto listinu použít jako důkaz. Dle obžalovaného ve zprávě z kontroly z 2.12.2015 č.l. 32 spisu, je uvedeno, že poslední předcházející kontrola

byla dne 16.9.2015. Jsou v ní uváděny jen spekulace a to, že vzhledem k absenci vody a krmiva v nádržích lze usuzovat, že zvířata uhynula v důsledku nedostatku krmiva a vody a že není pravděpodobné, že byla usmrcena plynem, což poznala pouhým pohledem. Je zde uvedeno, že byly odvezeny k ošetření 2 ks agamy, 5 ks hadů a pak odvezeni do útulku ZOO Hodonín. I v tomto případě není zřejmé, jak se tato listina v kopii vyskytla v trestním spise, není zřejmé, kdo je jejím skutečným původcem. Opětovně zde došlo k nerespektování zákona o archivnictví a spisové službě. Obhajoba namítá pravost a správnost této zprávy. Nelze tuto listinu použít jako důkaz. Obdobné skutečnosti obžalovaný uvedl k vyjádření Státní veterinární správy ke zjištěným skutečnostem na č.l. 34 spisu. K protokolu o zkoušce – patologie (č.l. 36-40) obžalovaný uvedl, že v tomto protokolu je uvedeno, že zakázka došla dne 3.12.2015. Přitom Opatření o přibrání Státního veterinárního ústavu k odborném vyjádření bylo vypracováno až dne 4.12.2015 (č.l. 35 + verte). Jak je možné, že zakázka byla doručena dříve, než bylo rozhodnuto opatřením? Dále je zde uvedeno, že odesílatelem je J. M. Pokud byly zkoumány kadávery, tak o jaké kadávery se přesně jedná, protože byli zkoumání 3 uhynulí a 1 utracený křeček, přičemž dle protokolu o ohledání z 3.12.2015 byly zajištěny pouze 3 kadávery křečků. Odkud se tedy vzal jeden kadáver křečka navíc? K tomu vypověděla sv. J. M., že jednoho křečka utratila dne 3.12.2015 při ohledání, kterého byla přítomna a to z důvodu, že nebylo k dispozici krmivo. Dále byli zkoumání 3 uhynulí hadi – o které hady se však jednalo, zda o ty co byli zajištěni při ohledání dne 3.12.2015 (zajištěny pouze 2 ks) nebo ty co zajistila J. M. dne 27.11.2015. K tomu vypověděla J. M. jednou tak, že hadi z ohledání ze dne 27.11.2015 byli zlikvidováni a pak, že jeden z nich byl zaslán na pitvu spolu s hady z ohledání provedeného dne 3.12.2015. V odpovědi na otázku č. 1 je uvedeno, že utracený křeček byl v dobré kondici oproti ostatním uhynulým. Jak je toto možné, když dle obžaloby jim nebylo podáváno krmení a voda? V odpovědi na otázku č. 2 jsou uváděny spekulace, že pravděpodobně se jednalo o úhyn v důsledku dlouhodobého vystavení nízké teplotě (dle přiložených fotografií – kadávery zavěšeny v blízkosti zdroje tepla), přičemž nikde není v trestním spise ani v protokolu uvedeno, že jako podklad k vypracování tohoto protokolu byly přiloženy jakékoliv fotografie. V odpovědi na otázku č. 4 jsou taktéž uváděny spekulace. Otázka č. 5 je otázkou právního hodnocení a neměla být policejním orgánem vůbec položena a v odborném vyjádření odpovězena. Je to neslučitelné s ust. § 107 odst. 1 tr. řádu, kdy je třeba dbát toho, že znalci nepřísluší provádět hodnocení důkazů a řešit právní otázky. Tímto protokolem nebylo vyvráceno, že potkani a křečci byli usmrceni zákonným způsobem pomocí CO₂. Z celého trestního spisu není zřejmé, odkud se vyskytly dokumenty na č.l. 72-74 a 75, jedná se o smlouvu o výkonu funkce, která je nepodepsaná a tudíž nemůže vyvolat žádné právní účinky a není zřejmý zdroj, odkud tento dokument policejní orgán získal. Na č.l. 75 jsou emailové zprávy, opět není jasný zdroj a navíc tyto listiny neprokazují, že se skutečně jedná o komunikaci obžalovaného. Obžalovaný obecně k listinným důkazům uvedl, že každý důkaz obžaloby má být tzv. prezentní, tedy jaký je jeho zdroj a není možné jako důkazy použít listiny neznámého původu. V tomto trestním spise je příliš mnoho listin, které se jen tak vyskytly v trestním spise, což znamená, že byly získány nezákonným způsobem. Svědkyně M. uvedla při výslechu u hlavního líčení dne 30.9.2016, že při kontrole dne 16.9.2015 bylo vše v pořádku. Dne 27.11.2015 odebrala 5 kadáverů hadů k veter. ošetření, 4x mrtvý a 1x sice živý, ale nedožil se rána, pak byly kadávery zlikvidovány - o tomto sepsala kontrolní protokol. Z tohoto kontrolního protokolu na č.l. 160-162 nelze vycházet, neboť nebyl proveden jako důkaz na hlavním líčení. Dne 3.12.2015 - odebrala 2 ks hadů, 3 uhynulé křečky, 1x utracený křeček kterého utratila ona, a to z důvodů, že pro něj

nebylo krmení - tento důvod však není zákonným důvodem k usmrcení dle § 5 odst. 2 zákona č. 246/1992 Sb. na ochranu zvířat proti týrání - jedná se o podezření ze spáchání přestupku dle tohoto zákona. Uvedla, že dne 3.12.2015 prováděla místní šetření, o tomto nese-psala žádný kontrolní protokol a ani záznam o místním šetření - jak tedy mohla usmrtit a odebrat kadáver křečka? Vykonávala svoji pravomoc v rozporu s čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, neboť státní moc lze uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví, jedná se o nezákonně získaný důkaz. Pak ovšem v rozporu s prvním tvrzením, že byly všechny kadávery z 27.11.2015 zlikvidovány, tvrdí, že na pitvu byl odvezen 1 had zajištěný dne 27.11.2015 a dva ze dne 3.12.2015, 3 křečci uhynuli a 1 ks utracený, 2x potkan, jak to tedy bylo skutečně? Uvedla, že neví, že by byly nějaké jiné chovy. což však nevylučuje možnost, že potkani volně se pohybující a nalezení mrtví nejsou z chovu obžalovaného, to že jsou z chovu obžalovaného, nebylo nijak prokázáno. K příčině úhynu pouze spekuluje, sama neprováděla pitvu. Při výpovědi na hlavním líčení dne 3.5.2017 k počtům na místě dne 27.11.2015, že pokud se týká počtu uhynulých potkanů příp. křečků, kteří se tam nacházeli, tak to bohužel opravdu nemůže říct, kolik tam těch zvířat bylo, protože je nepočítala, ani nádrže, ani samozřejmě ta zvířata. Myslí si, že jich tam mohlo být několik tisíc, ale to je prostě domněnka. Následně byla svědkovi předestřena část protokolu o ohledání místa činu ze dne 27.11.2015 a k němu se pak vyjadřuje. Vzhledem k tomu že soud tento protokol o ohledání místa činu hodnotí jako absolutně neúčinný důkaz, tak v této části výpovědi svědka je taktéž absolutně neúčinná. Dále svědkyně M. uvedla, že pokud je dotazována, zda lze bezpečně a 100% poznat pouhým pohledem, zda potkani a křečci byli, či nebyli usmrceni pomocí CO₂, tak uvádí, že ne. Pokud je dotazována, jak to lze 100% zjistit, tak uvedla, že pravděpodobně, kdyby ta zvířata ještě nebyla v rozkladu, tak třeba podle množství karboxy a hemoglobinu v krvi, ale těžko říct. Ona osobně nepočítala všechny bedny, ani se do všech beden nedívala. Svědkyně nepotvrdila žádné konkrétní počty a druhy zvířat a ani počty beden a potvrdila, že nejde bez dalšího jen pohledem vyloučit usmrcení pomocí CO₂. K výpovědi svědkyně H. obžalovaný uvedl, že tato svědkyně tam épracovala pouze několik dnů, přičemž křečky tam vůbec neviděla. Svědkyně M. uvedla, že tam pracovala do poloviny září 2015, byla v pronajaté hale mezi 27.11 a 1.12.2015 a toto bylo volně přístupné, vzala si cca 100 ks beden, z nichž mrtvá těla vysypala na hromadu, která tam již byla. O hromadě mrtvých těl se nezmiňuje žádný protokol o ohledání což je další důkaz o přítomnosti třetích osob po ohledání dne 27.11.2015 a manipulaci těchto osob s místem činu, které tak bylo „kontaminováno“. Svědkyně vypověděla a potvrdila to, že do haly měly možný přístup další osoby mezi 27.11. - 3.12.2015. Potvrdila, že docházelo k běžným úhynům, k požívání docházelo až po úhynu, ne za živa, potvrdila, že k usmrcení celého chovu by stačil 1-2 dny. Svědek Š. potvrdil, že bylo možné se do haly dostat po 27.11.2015. Svědek V. potvrdil, že obžalovaný chtěl skončit s chovem. Svědek J.P. potvrdil, že v hale byl dne 13.9.2015 a chov byl v pořádku.

Dále obžalovaný uvedl, že jeho dřívější výpověď na PČR byla sepsána pod nátlakem, kdy vyslychající mu řekl, že to tak bude lepší, naléhal na něj a tak protokol nechal tak, jak to je zapsáno, že pokud to nepodepíše, jak to napsal, tak že půjde na vazbu. O tom svědčí i to, že v záznamu o prostudování spisu je uvedena nepravda o tom, že obviněný se z tohoto úkonu při výslechu omluvil, v protokolu o výslechu obviněného nic takového není uvedeno. Provedl usmrcení pomocí CO₂, protože mu už docházelo krmivo. Toto bylo v jeden den proveditelné a měl k tomu dostatek CO₂. V době před prvním ohledáním, tak i od 28.11.

do 2.12.2015, se tam byl několikrát podívat a pohybovaly se tam okolo i v hale různé osoby a něco tam vnášely a vynášely. Soud I. stupně v napadeném rozsudku pouze konstatuje, že svědek O. zcela jednoznačně vyvrátil, že by na obviněného byl činěn jakýkoli nátlak, přičemž soud shledal svědka plně důvěryhodným. Soud považuje obhajobu stran nátlaku policejního vyšetřovatele za ryze účelovou. Vzhledem k výpovědi svědka O., časovým souvislostem a uvedeným okolnostem pak má soud obhajobu za vyvrácenou, načež tedy výslech obžalovaného z přípravného řízení soud považuje za souladný s příslušnými ustanoveními trestního řádu, a soud tedy z výpovědi obžalovaného učiněné v procesním postavení obviněného dne 29. 4. 2016 vycházel při hodnocení důkazů. K výpovědi svědka O. obžalovaný uvedl, že tento svědek je zcela nedůvěryhodný. Uvádí pouze své domněnky, že si nedokáže představit postup při usmrcování podle stavu na místě a že cílem druhého ohledání bylo zajištění některých vzorků pro případné provedení pitvy. Uvedl ve své výpovědi, jak běžně probíhá výslech a že to takto proběhlo i v tomto případě, uvedl, že do obsahu protokolu jsou uváděny skutečnosti, které jsou sdělovány vyslýchanou osobou. Na přímou otázku odpověděl pouze, že se domnívá, jak výslech obviněného proběhl, a že si není vědom, že by proběhl jinak. V rozporu se svým předcházejícím tvrzením, že do obsahu protokolu jsou uváděny skutečnosti, které jsou sdělovány vyslýchanou osobou, uvedl, že omluva obviněného z prostudování spisu není uvedena v protokolu o výslechu obviněného pravděpodobně nedopatřením, a dále že si již není vědom nějakých jiných nedopatření. Svědek na jednu stranu tvrdí, že do protokolu uvádí všechny informace, tak jak mu obviněný sdělí a že se pouze domnívá, že tomu bylo i v tomto případě, a druhým dechem připouští, že omluvu obviněného z prostudování spisu nezapsal pravděpodobně nedopatřením. Protokol o výslechu obviněného v přípravném řízení neodpovídá skutečnému průběhu úkonu a také neodpovídá obsahu výpovědi obviněného, což sám svědek připustil, a prokazuje pouze to, že nebyl sepsán tak, aby byla podchycena všechna vyjádření obviněného, která se nehodí pro policejní orgán. Protokol o výslechu obviněného v přípravném řízení ze dne 29.4.2016 nebyl proveden v souladu s trestním řádem. Mimo uvedený nátlak vyslýchajícího nebylo dodrženo ust. § 95 odst. 3 tr. řádu, neboť k čtení a podpisu nebyla přibrána nezúčastněná osoba. Jako nezúčastněná osoba je v protokolu uveden M.S., zástupce vedoucího OHK. Jedná se o přímého nadřízeného svědka O., který rozhoduje o přidělování trestních spisů, dohlíží a kontroluje průběh trestních řízení vedených na oddělení hospodářské kriminality (OHK). Z tohoto důvodu se nejedná o nezúčastněnou osobu, neboť tento nadřízený je zainteresován na výsledku trestního řízení stejně jako svědek O. Obžaloba nepředložila, žádný důkaz o tom, že z 5 ks kadáverů hadů byly některé odebrány ze ZOO Hodonín a zaslány k odbornému vyjádření a je otázkou, jak s nimi bylo dále naloženo. Taktéž nebylo prokázáno, že kadávery které byly zkoumány dle protokolu o zkoušce jsou ty co byly zajištěny při ohledání dne 3.12.2015. Pokud svědkyně M. tvrdí, že jeden kadáver hada který byl jí zajištěn dne 27.11.2015 byl na vyšetření zaslán spolu s kadávery zajištěnými dne 3.12.2015, tak není zřejmé, který je kadáver hada zajištěný dne 27.11.2015, zda to je právě ten ze tří zkoumaných dle protokolu o zkoušce – patologie na č.l. 36-40, neboť ve světle hodnocení důkazu protokolu o ohledání místa činu ze dne 27.11.2015 soudem jako absolutně neúčinný důkaz je i takto získaný kadáver hada a jeho vyšetření na patologii absolutně neúčinný a vzhledem k tomu, že není zřejmé, o který kadáver v protokolu o zkoušce - patologie se jedná, není možné použít ani jeden výsledek o všech kadáverech hadů.

K trestu zákazu činnosti obžalovaný v odůvodnění svého odvolání uvedl, že je příliš široký a neurčitý a jeho délka je neodpovídající zjištěnému skutkovému stavu. Má-li být trestem podle § 73 a § 74 trestního zákoníku zakázána činnost, která má znaky podnikání, je třeba při vymezení obsahu a rozsahu zakazované činnosti u fyzické i právnické osoby vycházet z toho, podle jakých právních předpisů se taková činnost vykonává a na základě jaké skutečnosti vzniká oprávnění k výkonu této činnosti (průkaz, registrace, živnostenský list, koncesní listina, zápis do obchodního rejstříku) – R 20/1996. Pokud byly soudem vyloučeny z procesu hodnocení důkazů při zjišťování skutkového stavu protokoly o ohledání místa činu ze dne 27.11.2015 včetně seznamu zajištěných stop, plánu, náčrtku a pořízené fotodokumentace včetně CD (č.l. 3-14), tak k nim soud při hodnocení skutkového stavu nepřihlížel, jak uvádí na str. 8 rozsudku. Opak je však pravdou, nikde jinde než v protokolu o ohledání místa činu ze dne 27.11.2015, nejsou uvedeny počty beden a zvířat. Nebylo v průběhu trestního řízení jiným způsobem prokázáno skutečné množství uhynulých potkanů a křečků a hadů. Výpovědi svědků o odhadovaných počtech jsou z doby, kdy tam pracovali, tedy v době před uhynutím zvířat. Obžaloba neprokázala, že k úhynu hadů došlo v důsledku chladu u žádného z hadů, přičemž, zkoumány byly pouze 3 ks kadáverů hadů a přitom není zřejmé který had byl získán absolutně neúčinným důkazním prostředkem. Závěry patologie zní pouze jako pravděpodobně, kdy nelze vyloučit i jinou příčinu úhynu. Obžaloba neprokázala, že k usmrcení potkanů a křečků nedošlo pomocí oxidu uhličitého a toto nijak nevyvrátila. Toto je možné zjistit pouze vyšetřením krve, protože oxid uhličitý se váže na červené krevní barvivo - hemoglobin, vytlačuje kyslík z tkání a brání jeho postupu k buňkám organismu, a tím způsobuje velice závažné komplikace, které celkem často končí úmrtím. Omezení vazby kyslíku nastává při zvýšené koncentraci CO₂ v ovzduší > 3-10%, kdy normální koncentrace je 0,04%. Jako důkazní prostředky a důkazy byly připuštěny ty, které jsou relativně, tak i (nebo) absolutně neúčinné. Soud se nevypořádal s námitkami obhajoby v odvolání proti prvému rozsudku, jak mu uložil odvolací soud, na tyto nijak v odůvodnění rozsudku nereagoval a nereagoval ani na námitky vznesené při hlavním líčení po zrušení rozsudku. Z průběhu dosavadního trestního řízení je zřejmé, že státní moc nebyla uplatňována v mezích zákona a ani způsobem, který zákon stanoví. Z těchto důvodů obžalovaný navrhl, aby napadený rozsudek byl podle § 258 odst. 1 písm. a), b) trestního řádu v celém rozsahu zrušen a věc byla podle § 259 odst. 1 trestního řádu vrácena soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí.

Krajský soud v Brně jako soud odvolací, z podnětu podaného odvolání přezkoumal v souladu s ustanovením § 254 odst. 1,3 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost jen těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, jakož i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. Obžalovaný podal odvolání do všech výroků napadeného rozsudku, takže přezkumná činnost odvolacího soudu nebyla nikterak omezena. Po přezkoumání dospěl odvolací soud k následujícím závěrům.

V řízení, které předcházelo napadenému rozsudku, bylo důsledně postupováno v souladu s ustanoveními trestního řádu, zejména s těmi, které mají zabezpečit objasnění věci a právo obžalovaného na řádnou obhajobu. Řízení není zatíženo žádnými podstatnými vadami, které by mohly mít vliv na správnost a zákonnost přezkoumávané části rozsudku. Nebyl proto shledán důvod pro jeho zrušení podle § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu.

Soud I. stupně skutková zjištění rozvedl v souladu s ustanovením § 125 trestního řádu. Skutkový děj byl zjištěn správně, tj. bez důvodných pochybností, v rozsahu nutném pro rozhodnutí (§ 2 odst. 5 trestního řádu). Skutková zjištění odpovídají výsledkům provedeného dokazování a jsou úplná a správná, takže ani odvolací soud neshledal důvody pro doplnění skutkových zjištění.

Nalézací soud doplnil dokazování dle pokynů Krajského soudu v Brně, které jsou uvedeny v usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 26.1.2017, sp. zn. 9 To 524/2016, a je zřejmé, že měl dostatek důkazů pro své rozhodnutí v této trestní věci. Pokud obžalovaný v odůvodnění svého odvolání navrhoval provedení některých dalších důkazů, pak ani krajský soud neshledal, stejně jako soud nalézací, důvody pro doplnění dokazování v naznačeném směru dle odůvodnění odvolání obžalovaného.

Soud I. stupně skutkové a právní závěry, týkající se výroku o vině, přesně, jasně a přesvědčivě zdůvodnil. S uplatněnými námitkami obžalovaného se soud I. stupně již vypořádal ve svém rozhodnutí, a proto odvolací soud odkazuje na podrobnou a přiléhavou argumentaci soudu I. stupně obsaženou v odpovídajících částech napadeného rozsudku, ke které neměl žádné výhrady a naopak se s ní plně ztotožnil, a to až na výhradu, která bude uvedena níže, a pro stručnost na tuto argumentaci nalézacího soudu odkazuje.

Obžalovaný T.S. byl z trestné činnosti usvědčen svým doznáním, které učinil již ve stadiu přípravného řízení, které je v souladu s ostatními provedenými důkazy, a to zejména se svědeckými výpověďmi M. H. a J. M., protokolem o ohledání místa činu ze dne 27.11.2015, seznamem stop, náčrtkem, plánkem a fotodokumentací, která byla pořízena při tomto ohledání místa činu, dále protokolem o ohledání věci, které bylo provedeno dne 3.12.2015 a pořízenou fotodokumentací při tomto ohledání věci, podpůrně je pak usvědčen svědeckou výpovědí J.P., M.Š. a P.B., vyjádřením Státní veterinární správy a dalšími citovanými listinnými důkazy uvedenými v odůvodnění napadeného rozsudku. Výslech obžalovaného T.S. v přípravném řízení dne 29.4.2016 byl proveden zákonným způsobem, neboť svědek S. O. nepotvrdil, že by při výslechu obžalovaného na tohoto vyvíjel jakýkoliv nátlak a potvrdil, že výslech obžalovaného v postavení obviněného proběhl standardním způsobem v souladu s trestním řádem. Tvrzení obžalovaného, že zástupce obžalovaného OHK M.S. jako nadřízeného svědka O. nelze považovat za nezúčastněnou osobu podle § 95 odst. 3 trestního řádu, která byla přítomna čtení a podpisu protokolu o jeho výslechu, nemohlo obstát, neboť tento policista k obžalovanému nemá žádný vztah, neprováděl vůči obžalovanému tzv. předprocesní úkony před zahájením trestního stíhání obžalovaného a nebyla tak narušena potřebná míra jeho nezúčastněnosti. Skutečnost, že se jedná o nadřízeného svědka O., dle názoru odvolacího soudu není důvodem pro závěr o jeho nedostatečné nezúčastněnosti. Je pravdou, že Protokol o kontrole ze dne 27.11.2015, č.j. SVS/2015/131241B, který vypracovala pracovnice Státní veterinární správy MVDr. J. M., nebyl soudem I. stupně proveden jako důkaz, nicméně svědkyně MVDr. J. M. ve své svědecké výpovědi v hlavním líčení potvrdila skutečnosti uvedené v tomto protokolu, které byly konstatovány i v protokolu o ohledání místa činu ze dne 27.11.2015, takže neprovedení tohoto důkazu nemělo vliv na objektivní zjištění skutkového děje. Je pravdou, že protokol o ohledání místa činu ze dne 27.11.2015 nebyl podepsán svědkem J.P. a P.H., což však nezpůsobuje neúčinnost či nepoužitelnost tohoto důkazu, neboť

tento protokol o ohledání místa činu podepsal J. Ž., komisař, který provedl ohledání místa činu a svědek J.P. svou účast potvrdil u tohoto ohledání místa činu ve své výpovědi u hlavního líčení dne 30.9.2016 (č.l. 157 spisu), z čehož je zřejmé, že jde o pouhé formální pochybení, které není způsobilé učinit z uvedeného protokolu o ohledání místa činu důkaz nepoužitelný v trestním řízení. Z toho vyplývá, že bylo možné z něj vycházet jako z řádného důkazu dle trestního řádu při zjišťování skutkového děje.

Z odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, že nalézací soud dospěl k závěru, že protokol o ohledání místa činu ze dne 27.11.2015 nelze použít jako řádný důkaz dle trestního řádu při hodnocení skutkového děje, neboť se jedná fakticky o prohlídku jiných prostor, u které je nezbytné dodržet trestním řádem stanovené podmínky ve smyslu § 83a trestního řádu. Dle nalézacího soudu, jestliže policejní orgán nedisponoval příkazem k provedení prohlídky jiných prostor, nařízeným soudcem na návrh státního zástupce, bylo možné ve smyslu odstavce třetího citovaného ustanovení provést prohlídku, pokud uživatel dotčených prostor písemně prohlásil, že s prohlídkou souhlasí a své prohlášení předal policejnímu orgánu. Spisový materiál takový výslovný souhlas obžalovaného T.S. ani druhého jednatele spol. XXXXX, J.P. neobsahuje, takže soud považuje tyto listinné důkazy za procesně nepoužitelné, neboť nebyly dodrženy zákonné podmínky ve smyslu § 83a trestního řádu pro provedení prohlídky jiných prostor, kdy tato nebyla provedena na základě příkazu soudce, ani po písemném souhlasu učiněném explicitně uživatelem dotčených prostor vůči policejnímu orgánu. Absolutní neúčinnost pak byla nalézacím soudem dovozena rovněž ohledně důkazů navazujících na ohledání místa činu ze dne 27.11.2015, a to ohledně zajištěných stop, fotodokumentace pořízené při ohledání, přičemž nalézací soud odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 26.2.2014, sp. zn. 11Tdo 161/2014, kterým bylo konstatováno, že důkazy zjištěné ohledáním místa činu, jakož i samotné ohledání místa činu je stížené tzv. absolutní neúčinností, neboť byly získány v důsledku neodstranitelné procesní vady, kterou představovalo právě chybějící zákonné zmocnění k tomuto procesnímu úkonu v podobě soudního příkazu, dodatečného souhlasu orgánu oprávněného k vydání příkazu, nebo písemného souhlasu uživatele jiných prostor a pozemků předpokládané § 83a trestního řádu. Obdobně pak dle nalézacího soudu lze shora uvedené požadavky stáhnout i na protokol o ohledání věci ze dne 3.12.2015, z něhož bylo zjištěno, že tohoto dne bylo provedeno ohledání pronajaté haly firmy XXXXX v XXXXX na ul. XXXXX, a to za souhlasu druhého jednatele této společnosti J.P., takže tento důkaz lze použít jako řádný důkaz dle trestního řádu při hodnocení skutkového děje. K tomuto právnímu názoru nalézacího soudu odvolací soud zaujal následující stanovisko.

Podle § 113 odst. 1 trestního řádu ohledání se koná, mají-li být přímým pozorováním objasněny skutečnosti důležité pro trestní řízení, přičemž za zvláštní případ ohledání se považuje ohledání místa činu, které slouží k zajištění stop a nalezených věcí. Ohledáním místa činu se rozumí ohledání zpravidla přirozeně ohraničené části prostoru, například místnosti, které v sobě zahrnuje dle judikatury i ohledání předmětů, stop a dokumentů, které se nacházejí na takovém místě. Ohledáním místa činu se zajišťuje a dokumentuje celková situace na místě činu, přítomnost či nepřítomnost stop a předmětů, jejich vlastnosti, vzájemný vztah k objasňované věci, což se stalo při ohledání místa činu dne 27.11.2015 a při ohledání věci dne 3.12.2015, neboť bylo nutné si učinit celkovou představu o místě činu, jeho charakteru, umístění, rozloze a celkovém rozmístění

předmětů, které mají vztah ke spáchanému trestnému činu. Naopak důvodem prohlídky jiných prostor a pozemků je důvodné podezření, že je v takovýchto prostorách věc nebo osoba důležitá pro trestní řízení. Z toho vyplývá, že se jedná o dva rozdílné instituty dle trestního řádu, které nelze směřovat, zaměřovat či jakýmkoliv způsobem účelově vykládat. Z protokolu o ohledání místa činu ze dne 27.11.2015 a z protokolu o ohledání věci, které bylo provedeno dne 3.12.2015, je zřejmé, že došlo fakticky k ohledání místa činu, tj. prostor haly areálu XXXXX na ulici XXXXX v XXXXX, okr. XXXXX, kdy byly pozorovány zúčastněnými osobami uvedenými v těchto protokolech skutečnosti svědčící pro závěr o trestné činnosti obžalovaného T.S. Z toho vyplývá, že dne 27.11.2015 a 3.12.2015 šlo o ohledání místa činu podle § 113 odst. 1 trestního řádu, ke kterému není nutný souhlas kohokoliv, zcela zřetelně se nejednalo o prohlídku jiných prostor a pozemků, jak nesprávně dovodil nalézací soud v odůvodnění svého rozhodnutí. Je tedy dle odvolacího soudu zřejmé, že bylo možné použít jako řádný důkaz nejenom protokol o ohledání věci, které bylo provedeno dne 3.12.2015, ale i protokol o ohledání místa činu ze dne 27.11.2015, a to včetně stop a fotodokumentace, které byly zajištěny či pořízeny v souvislosti s tímto ohledáním místa činu. Je zřejmé, že souhlas s ohledáním místa činu (č.l. 18 spisu), který udělil svědek J.P. jako druhý jednatel uvedené společnosti, je zcela nadbytečný. Odkaz nalézacího soudu na stejný závěr, ke kterému měl dospět Nejvyšší soud v usnesení ze dne 26.2.2014, sp. zn. 11 Tdo 161/2014, je nepřijatelný, protože Nejvyšší soud rozhodoval za rozdílné důkazní a procesní situace. Je nutné zdůraznit, že ohledání místa činu podle § 113 trestního řádu, a prohlídka jiných prostor a pozemků podle § 83a trestního řádu jsou dva rozdílné úkony, u kterých zákon pro jejich správné provedení vyžaduje splnění rozdílných podmínek. Tento závěr odvolacího soudu je v souladu s nálezem Ústavního soudu ze dne 5.6.2014, sp. zn. III. ÚS 376/14, dle kterého ohledání bytu, provedené policejním orgánem se souhlasem uživatele bytu podle § 113 trestního řádu nelze posuzovat jako domovní prohlídku, pokud přímé pozorování se omezí toliko na pasivní smyslové vnímání (nejčastěji zrakové). Jestliže by bylo zapotřebí přemísťovat předměty v bytě, či s nimi jinak manipulovat, odkrývat doposud skryté prostory a nahlížet do nich a podobně, nelze již toto jednání posuzovat jako pouhé pozorování (v režimu ohledání podle § 113 trestního řádu); takové, svou povahou intenzivní a invazivní operace musí být podrobeny přísnějšímu právnímu režimu domovní prohlídky podle § 82 a následující trestního řádu. V posuzovaných případech dne 27.11.2015 a 3.12.2015 však ohledání a samotné zajištění stop na místě činu proběhlo zcela v souladu se svým účelem - pozorování a pasivní vnímání místa činu, a to bez toho, aby se při tomto úkonu musely přemísťovat předměty či s nimi jinak manipulovat, nebyly odkrývány skryté prostory, bylo prováděno přítomnými osobami pouze pozorování místa činu. Lze tedy shrnout, že v těchto případech se nemohlo jednat o prohlídku jiných prostor a pozemků dle ustanovení § 83a trestního řádu, ke které by byl nutný příkaz soudce, či souhlas uživatele těchto prostor. Z toho vyplývá, že jako řádný důkaz měl být nalézacím soudem hodnocen i protokol o ohledání místa činu ze dne 27.11.2015, nicméně toto procesní pochybení nalézacího soudu nemělo zásadní vliv na ustálení skutkového děje či objektivitu skutkových zjištění, neboť trestná činnost obžalovaného byla dostatečným způsobem prokázána již shora uvedenými důkazy.

Jestliže za této situace dospěl soud I. stupně k závěru, že jednání obžalovaného je jednáním, které po objektivní i subjektivní stránce zakládá skutkovou podstatu přečinu týrání zvířat podle § 302 odst. 1 písm. a), odst. 3 trestního zákoníku, pak takovýto postup

nevzbuzuje pochybnosti, neboť je nezadatelným právem soudu hodnotit provedené důkazy a pokud při hodnocení důkazů dodrží logický postup a pochybnosti nemají oporu v provedeném dokazování, jak to bylo v tomto případě, nemůže odvolací soud požadovat na soudu I. stupně, aby změnil názor na posouzení viny. Pokud jde o prokázání úmyslu obžalovaného, zde soud odvolací plně okazuje na odůvodnění soudu I. stupně, se kterým se jednoznačně ztotožnil. Pochybení odvolací soud neshledal ani v právní kvalifikaci jednání obžalovaného. Z těchto důvodů odvolací soud potvrdil výrok o vině jako správný. Když je zřejmé, že nelze z uvedených důvodů přisvědčit odvolací námitce obžalovaného spočívající v tom, že důkazy byly získány v rozporu se zákonem.

Povinností odvolacího soudu bylo rovněž přezkoumat výrok o trestu, který byl obžalovanému za posuzovanou trestnou činnost uložen. Je nutné konstatovat, že nalézací soud náležitým způsobem vyhodnotil všechny rozhodné skutečnosti, které mají vliv při ukládání trestu, neboť správně vycházel z ustanovení § 37 až § 39 trestního zákoníku. Nalézací soud hodnotil osobu obžalovaného, jeho soudní minulost, jeho poměry, stupeň narušení, možnosti nápravy, okolnosti polehčující, jakož i okolnosti přitěžující. Obžalovaný byl ohrožen uložením trestu odnětí svobody v rámci trestní sazby od jednoho roku až do pěti let, byl mu uložen trest odnětí svobody v délce jednoho roku, tj. na samé spodní hranici zákonné trestní sazby, jehož výkon byl obžalovanému podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání dvou let. Je zřejmé, že tento trest dostatečným způsobem zohledňuje polehčující okolnost, která u obžalovaného spočívá v jeho dosavadní beztrestnosti. Tento trest dle názoru odvolacího soudu odpovídá všem zásadám pro ukládání trestu i zásadám individuální a generální prevence a nelze mu vytykat nepřiměřenou přísnost. Rovněž trest zákazu činnosti spočívající v zákazu podnikání v oblasti chovu zvířat na dobu 3 let je nutné považovat za trest, který byl obžalovanému uložen v souladu s ustanovením § 73 odst. 1 trestního zákoníku, neboť obžalovaný se uvedené trestné činnosti dopustil v souvislosti s podnikáním v oblasti chovu zvířat. Obžalovanému bylo možné uložit tento trest zákazu činnosti v rámci trestní sazby od jednoho roku do 10 let, byl mu uložen v dolní polovině zákonné trestní sazby, což nelze považovat za trest nepřiměřeně přísný.

Z těchto důvodů odvolací soud dospěl k závěru, že odvolání obžalovaného není důvodné, a proto bylo podle § 256 trestního řádu zamítnuto.

Poučení o opravných prostředcích:

Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný (§ 139 odst. 1 písm.a), b)cc), § 140 odst.1 trestního řádu).

Lze však proti němu podat dovolání (§ 265a odst. 1 trestního řádu).

Dovolání mohou podat (§ 265d odst. 1 trestního řádu)

- nejvyšší státní zástupce, který je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch či v neprospěch obviněného (§ 265d odst. 1 písm. a/ trestního řádu).

- obviněný pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 trestního řádu).

Dovolání se podává u soudu, který rozhodl v I. stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje (§ 265e odst. 1 trestního řádu).

O dovolání **rozhoduje Nejvyšší soud České republiky** (§ 265c trestního řádu).

V dovolání, kromě obecných náležitostí, uvedených v § 59 odst. 3 trestního řádu, musí být uvedeno (§ 265f odst. 1 trestního řádu)

- proti kterému rozhodnutí dovolání směřuje
- který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je napadán
- čeho se dovolatel domáhá
- konkrétní návrh na rozhodnutí dovolacího soudu
- odkaz na zákonná ustanovení § 265b odst. 1 písm. a-1/ nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 2 trestního řádu).

Kdo podal **zcela bezvýsledně dovolání**, je povinen státu nahradit náklady řízení o tomto návrhu, a to paušální částkou, kterou stanoví ministerstvo spravedlnosti obecně závazným právním předpisem (§ 153 odst. 1 trestního řádu). Paušální částka nákladů v řízení o zcela bezvýsledně podaném dovolání **činí 10.000,- Kč.** (§ 3a vyhlášky č. 312/1995 Sb.).

Krajský soud v Brně
dne 12. října 2017

JUDr. Miroslav Novák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Mílena Pánková